

The Holy See

Üzenet a betegek 10. világnapjára

II. János Pál pápa

2002. február 11-re

1. Néhány éve február 11-e, amikor az Egyház a Lourdes-i Madonna-jelenésre emlékezik, illő módon kapcsolódik egy másik fontos eseményhez, a Betegek Világnapjának megünnepléséhez. A 2002. évi már a tizedik ily módon megtartott ünneplés, amely a híres dél-indiai máriajelenés központjában, a „keleti Lourdes”-ként ismert „Üdvösség Madonnája” oltalmába ajánlott szentélyben, Vailankannyban lesz. Mély vallásossággal és bizalommal telve, a szükségben segítő Isteni Anyában bízva emberek milliói zarándokolnak a békés pálmafák övezte Bengáli öböl folyóinál elhelyezkedő szentély felé. Vailankanny nemcsak a keresztény zarándokokat vonzza, hanem más vallások számos hívőit is, különösen a hindukat, akik az Üdvösség Madonnájában a szenvedő emberiség jóakaró és együttérző Anyját látják. Egy olyan országban, mint India, ahol a vallásosság oly ősi és mély, ez az Isten Anyja oltalmába ajánlott szentély tényleges találkozási pontot jelent a különböző vallások tagjainak és kitűnő példáját adja a vallások közti kapcsolatcserének és harmóniának.

A Világnap egy minden szenvedőért és gyengélkedőért végzett közös imával fog kezdődni. Ez alkalomból fogjuk kinyilvánítani szolidaritásunkat a szenvedés misztériumával kapcsolatban és Isten szeretetének szándékát keressük az egyén életében. A nap az emberi szenvedésre és a természeti katasztrófákra való keresztény válasz lehetőségének megadásával fog folytatódni. Megvizsgáljuk az orvosi és kórházi gyógyítás keresztény személyekre háruló feladatait és meg szeretnénk határozni a hiteles válaszokat. Jézus nyomain haladva, aki isteni Gyógyító és azért jött, hogy mindenkinek „élete legyen és bőségben legyen”. Ez a gondolat, amely a nap elmélkedésének tárgya, magában foglalja a kétértelműségtől mentes, az élet kultúrája melletti állásfoglalást, valamint teljes elkötelezettséget az élet védelméért a fogantatástól a természetes halálig.

2. A fájdalom enyhítése érdekében tett hasznos és új módszerek keresése helyes, de a szenvedés ennek ellenére az emberi élet meghatározó eleme marad. Bizonyos módon a szenvedés olyan mély, mint maga az ember és annak lényegét érinti (Salvifici doloris, n. 3.). Az orvosi kezelések kutatása sem nem magyarázhatja, sem nem győzheti le teljesen a szenvedést. Mélységében és sokféleségében olyan perspektívában kell a szenvedést szemlélnünk, amely túlmutat annak tisztán fizikai oldalán. Az emberiség különböző vallásai mindig keresték a választ a szenvedés értelmének kérdésére és elismerik annak szükségességét, hogy kimutassák annak jelét, hogy együttéreznek és jóságosak azok iránt, akik szenvednek.

Ezért hoztak létre a vallásos emberek olyan orvosi intézeteket, amelyek a betegségek kezelését és ápolását tűzték ki célul és erről tanúskodik a különböző vallások ősi időkre visszanyúló története a szervezett orvosi kezelésekről.

Bár az Egyház elismeri, hogy a szenvedés nem keresztény magyarázatai is tartalmazhatnak számos érvényes és nemes elemet, e nagy emberi misztérium megértése egyedülálló. Ahhoz, hogy megértsük a szenvedés végső és alapvető értelmét, „tekintetünket az isteni szeretet kinyilatkoztatása felé kell fordítanunk, minden létező forrása felé.” A szenvedés értelmezésének kérdésére Isten a választ az embernek „Jézus Krisztus keresztjében” adta meg. A szenvedés, amely az eredeti bűn maradványa, új értelmet kap Jézus Krisztus megváltó művében. A kereszten való szenvedés által Krisztus legyőzte a rosszat és ezáltal lehetővé tette, hogy mi is felülkerekedjünk azon. A szenvedés, mint az eredeti bűn járuléka új értelmet kap, részt vesz Jézus Krisztus megváltói művében. A kereszten való szenvedésével Krisztus legyőzte a rosszat és lehetővé tette számunkra a rosszon való felülemelkedést. Szenvedéseink értelmet és értéket nyernek, amint azok Krisztus szenvedésével egyesülnek. Krisztus, mint Isten és ember vállalta az emberiség szenvedéseit és benne az emberi szenvedés megváltói értelmet nyer. Ebben az istenemberi egységben a szenvedés jót eredményez és legyőzi a rosszat. Ezúton fejezem ki mély együttérzésemet a szenvedők iránt és buzgón imádkozom azért, hogy a Betegek Világnapja hozzon olyan lehetőséget számukra, amely új távlati értelmet ad életüknek.

A hit arra tanít bennünket, hogy a szenvedés végső értelmét Krisztus szenvedésében, halálában és feltámadásában keressük. A fájdalomra és a szenvedésre a keresztény válasz soha nem a passzivitás. Az Egyházat az a keresztény szeretet hajtja, amely leginkább Jézus életében és tetteiben jut kifejezésre, azaz, hogy elébe menjen a betegeknek és szenvedőknek, hogy ezáltal vigasztalást és reményt nyújtson nekik. Nem a jótékonykodás egyszerű gyakorlásáról van szó, hanem az együttérzés és érdeklődés cselekedetéről, amely odaadó szolgálathoz vezet. Mindent egybevetve ez magában hordozza az ember másoknak, főként a szenvedőknek való önátadását. Az irgalmas samaritanus evangéliumi példázata jól kifejezi egy olyan személy nemes érzéseit és tetteit, aki egy szenvedő, rászorult emberrel találkozik.

3. Itt arra a számtalan férfira és nőre gondolok, akik szerte a világon az egészségügy területén elkötelezték magukat: az orvosi ellátó központok igazgatóira, a kórházi lelkészekre, az orvosokra, a kutatókra, az ápolónőkre, a gyógyszerészekre, az orvosok mellett szolgáló személyzetre és az önkéntesekre. Miként Az Egyház Ázsiában szinódus utáni buzdításomban említettem, számos alkalommal, midőn a világ egyházait látogattam, mélyen megérintett az egészségügy területén dolgozó emberek keresztény tanúságtétele, különösképpen azoké, akik sérült vagy a végső stádiumban lévő betegek mellett dolgoznak, illetve az új betegségek, mint amilyen az AIDS elterjedése ellen küzdenek.

A Betegek Világnapja megünneplésével az Egyház kifejezi háláját és elismerését az egészségügy területén dolgozó számtalan papnak, szerzetesnek és elkötelezett laikusnak, akik az Úr Jézusba vetett hitükből, az irgalmas samaritanus evangéliumi alakjából lelkesedést és erőt merítve nagylelkűen foglalkoznak a betegekkel, szenvedőkkel és haldoklókkal. Az Úr utolsó vacsorán elhangzott parancsa – „Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre” – a kenyér megosztásán kívül egyaránt vonatkozik Krisztus értünk adott testére és értünk ontott vérére, vagyis a másoknak való önátadásra. Az önátadás egy rendkívül kiemelkedő formája valósul meg a betegek és szenvedők szolgálatában. Éppen azért azok, kik e szolgálatra szentelik magukat, az Oltáriszentségben mindig kimeríthetetlen erőforrást és bátorítást találnak az ismételten megújuló nagylelkűséghez.

4. Az Egyházat a betegekkel és a szenvedőkkel való találkozásában az az emberi személyről való helyes és teljes szemléletmód vezeti, amely szerint „Isten az embert saját képére alkotta meg” és méltósággal, elidegeníthetetlen emberi jogokkal ruházta fel. Következésképpen az Egyház hangsúlyozza azt az elvet, hogy mindaz ami technikailag megvalósítható, nem minden esetben

fogadható el erkölcsileg is. Az orvostudomány és az orvosi technikák terén végbement nagyfokú fejlődés mindannyiunkra hatalmas felelősséget ró az élet adományával kapcsolatban, amely Istentől ered és amely az élet minden szakában minden körülmény között ajándék marad. Ébereknek kell lennünk az élet bárminemű megsértése vagy kioltására tett kísérlettel szemben. Mi az élet őrei és nem tulajdonosai vagyunk. A fogantatás pillanatától az emberi élet magában hordja Isten teremtet, amely által sajátos kapcsolatot őriz a Teremtővel, az élet forrásával és végcéljával. A szolgáló szeretetbe mélyen begyökerezve a keresztény egészségügyi intézmények a betegek és gyengék gondozásával Jézus küldetését folytatják. Biztos vagyok abban, hogy az az intézmény, ahol az élet kultúrája támogatott és biztosított, ezentúl is meg fog felelni azoknak az elvárásoknak, melyeket az emberiség minden szenvedő tagja elvár tőlük.

Imádkozom, hogy Szűz Mária, a Betegek Gyógyítója, biztosítsa továbbra is jóságos oltalmát mindazok részére, akik testükben vagy értelmi képességükben sérültek és járjon közben azokért, akik őket gondozzák. És segítsen minket abban, hogy egyesíthessük szenvedéseinket Fiáéval, miközben boldog reménységgel haladunk az Atyai Ház üdvössége felé.

Castel Gandolfo, 2001. augusztus 6.

II. János Pál pápa